Timidul

de Sergiu Someşan din volumul "Să n-o săruţi pe Isabel", editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com

— Gata, băieţi, cine începe?

Glasul instructorului de la poligonul chimic răsună ca întotdeauna rece şi impersonal. Tresar şi simt cum inima începe să-mi bată mai repede în piept, iar gândul îmi fuge la Matei. La faţa lui descompusă de flăcări şi de vizitele noastre la spital, la garoafele roşii pe care i le duceam şi la zâmbetul lui tot mai chinuit. O dată venise împreună cu noi o fată înaltă, slăbuţă, care a tresărit înspăimântată când a dat cu ochii de el.

— Fii mândră de prietenul dumitale, i-a spus comandantul nostru, a salvat viaţa a doi copii...

Stătuse nemişcată tot timpul vizitei, încercând să pară nepăsătoare, dar ochii îi alunecau mereu la cicatricele de pe obrazul lui.

Apoi, după un timp nu am mai văzut-o. Niciodată! Ca şi cum nu ar fi fost. Nici până acum nu ştiu dacă pe Matei l-a durut mai tare arsura flăcărilor sau plecarea ei...

Oare, dacă mi s-ar întâmpla şi mie ceva asemănător, Florina ce ar face?

Gândul la ea mă străbate dureros, aducându-mi aminte de seara când ne-am cunoscut. O seară ca oricare alta, numai că în ziua aceea primisem ordinul de încorporare. Cu totul de neînţeles pentru mine, simţisem dintr-o dată nevoia să fiu singur, şi am pornit haihui prin parc să-mi i-au rămas-bun de la locurile pe care nu aveam să le revăd atâta timp. Să fie oare adevărat că în ochii celor care se pregătesc de plecare se citeşte ceva, aşa, ca o nostalgie a depărtărilor?

În orice caz, ea aşa mi-a spus când a venit lângă mine să privim împreună la soarele ce se pregătea să apună. O cunoşteam din vedere mai demult, ne întâlneam aproape zilnic, dar

niciodată nu m-am gândit că noi doi aveam atât de multe în comun şi că puteam deveni atât de buni prieteni.

Aproape că uitasem că mai trebuie să şi plec. N-am să mi-o iert niciodată că în seara despărţirii nu am avut curajul să o sărut. Am condus-o până la poartă, am dat mâna şi am plecat. Abia mai târziu, prin scrisori, am început să-i spun „dragă“ şi să-i trimit mii de sărutări...

Gândurile îmi sunt abătute de Anatol, care se apropie de culoar cu paşi mari şi hotărâţi.

„Doamne, cum poate fi omul ăsta atât de calm?“ îmi trece prin cap, şi simt un uşor fior de invidie pentru curajul lui.

Ne zâmbeşte la toţi şi ne face semn încurajator cu mâna, de parcă noi am fi cei care urmează să intre în flăcări. Instructorul dă din cap spre cei de la pompe, şi aerul se umple dintr-o dată de şuieratul ascuţit al lichidului incendiar. Nu am auzit niciodată o cobră şuierând, dar îmi închipui că aşa trebuie să facă. Încă un semn din partea instructorului, şi dintr-o dată soarele se mută pe pământ, între noi şi Anatol. Închid orbit ochii şi într-un târziu, când îi deschid, Anatol vine spre noi cu obişnuiţii lui paşi mari. Costumul de protecţie îi străluceşte cu irizaţii metalice în bătaia orbitoare a soarelui. Le spune ceva râzând celorlalţi, apoi se apropie de mine.

— Fii fără teamă, Timidule. Chiar că nu-i nici o scofală... Singura ta grijă este să mergi drept înainte.

Cuvintele lui mă mai liniştesc parcă. Chiar şi „timidule“ ăsta îmi sună familiar acum. Şi-mi vină să râd aducându-mi aminte cum mă supăram la început când mi se spunea aşa...

Mă aud strigat şi simt cum totul începe să se învârtă cu mine. Păşesc spre culoar şi parcă fără să vreau încerc să imit paşii mari ai lui Anatol. Nu prea reuşesc şi sunt dureros conştient de asta.

Înainte de a apuca măcar să mă pregătesc sufleteşte, instructorul îmi face semn să pornesc, şi dintr-o dată ochii îmi sunt arşi de lumina care mă îmbrăţişează flămândă. Limbile flăcărilor ating lacome costumul de protecţie, în vreme ce eu păşesc mecanic înainte şi aproape că nu-mi dau seama când deasupra mea străluceşte iar soarele.

Ceva se răzvrăteşte în mine:

„Numai atât? După atâta spaimă şi nelinişte, numai atât?”

Aud strigat alt nume şi mă aşez sfârşit pe iarbă. Anatol se apropie de mine şi-mi întinde un bidon cu apă. Mă bate pe umăr şi nu spune nimic, într-o atât de plăcută solidaritate: amândoi am păşit prin flăcări!

* * *

Seara nu-i nici pe departe atât de frumoasă ca aceea în care ne-am cunoscut, dar cine mai ţine seama de asta? Mergem mână în mână ca doi copii şi simt cum toţi cei care trec pe lângă noi ne privesc amuzaţi. Ne întâlnim şi cu o pereche de îndrăgostiţi, care merg aproape îmbrăţişaţi, şi întorc capul într-o parte. Doamne, ce prost sunt! Pe urmă iar o să-mi pară rău cine ştie câte luni de zile...

Privesc pe furiş la fata de lângă mine: s-a mai împlinit de când am plecat eu. Ochii mi se opresc pe linia zveltă a sânilor ei şi, când îmi surprinde privirea, simt că roşesc. Îmi retrag înciudat mâna dintr-a ei şi-mi fac de lucru cu centura. Anatol n-ar face aşa... Eh! Anatol... Mergem mai departe tăcuţi şi la început nici nu observăm că lumea din jur începe să alerge vociferând. Lumina roşcată, pâlpâitoare, pe care o zăresc în spatele nostru dansând peste acoperişuri, mă lămureşte. Ne întoarcem şi începem şi noi să alergăm. Când ajungem, focul este în toi: probabil a ars mocnit multă vreme înainte de a izbucni. Pompierii n-au sosit încă. Oamenii au făcut câteva şiruri, trecându-şi din mână în mână găleţi cu apă. Nu au nici un spor în faţa iadului de flăcări, dar ce altceva ar putea face?

Străbatem cercul de oameni şi undeva, într-o parte, văd o femeie plângând şi zbătându-se ţinută de doi bărbaţi. Cade în genunchi, sfârşită, iar în liniştea din jur se aude stins glasul ei ca o litanie: „Copilaşul meu... copilaşul meu...“. Mă înfior dintr-o dată şi privesc spre oceanul de flăcări: oare mai poate fi ceva viu acolo? De-aş avea un costum de protecţie, ar fi o joacă să intru... dar aşa?

„În lipsa costumelor de protecţie“, îmi răsună în urechi glasul instructorului, rece şi impersonal ca întotdeauna, de parcă ar fi chiar lângă mine, „se pot folosi diferite materiale textile bine umezite în prealabil. Bineînţeles că eficienţa acestor mijloace improvizate nu poate fi comparată cu a costumelor individuale de protecţie, care, cu profesionalism şi competenţă, au fost create tocmai în acest scop”.

Privesc iar spre foc; vâltoarea lui mi se pare totuşi mai liniştită decât zvârcolirea nebună a lichidului incendiar. Mă desprind din mulţime şi mă îndrept spre cei cu găleţile. În spatele meu o

aud pe Florina strigându-mă. Întorc capul şi-i fac cu ochiul, încercând să zâmbesc; nu prea cred că mi-a reuşit aşa cum i-ar fi reuşit lui Anatol, dar ce naiba să fac?

Iau o găleată de la cineva şi o răstorn peste mine. Un bărbat înalt, între două vârste, mă priveşte o clipă în ochi şi, ghicindu-mi gândul, aruncă şi el câteva găleţi de apă peste mine, făcându-mă leoarcă. Uşa abia se mai zăreşte. O grindă cade de undeva de sus stârnind o ploaie de scântei, şi o clipă mă cuprinde îndoiala că voi reuşi! Privesc spre mulţime şi, văzând ochii măriţi de spaimă şi speranţă ai femeii, îi fac semn să stea liniştită şi mă îndrept spre casa în flăcări. Dogoarea mă învăluie încă de la primii paşi, arzându-mi obrajii şi făcându-mă să mă opresc. Mă deschei la veston şi mi-l trag peste cap lăsându-mi descoperiţi doar ochii. Cu o lovitură de picior, deschid uşa, care abia se mai ţine în canatul cuprins de flăcări, şi intru încercând să respir cât mai rar. În prima încăpere, un hol în care totul pare incendiat, rămân descumpănit o clipă când în faţă îmi apar două uşi identice. Deschid, tot cu piciorul, una dintre ele, şi mă loveşte în faţă un val de flăcări, ameţindu-mă. Bucătăria. De aici, probabil, a izbucnit şi incendiul. Pătrund în cealaltă încăpere, împleticindu-mă. Simt că nu mai pot rezista mult. Dacă nici aici nu este...

Prin fumul alb, înecăcios, văd într-un colţ un pat acoperit cu o plapumă uriaşă. Nici un zgomot, nici o mişcare. Oare am ajuns prea târziu? Din câţiva paşi sunt lângă pat. Cuprind în braţe făptura plăpândă, pe care abia o simt, şi mă reped afară simţind că-mi lipseşte aerul. Din uşa deschisă a bucătăriei, limbile flăcărilor încearcă să mă ajungă. Cu o ultimă sforţare, ies. Mă opresc ameţit de aerul proaspăt şi răcoros. O mulţime de ochi mă privesc. Copilul din braţele mele începe deodată să se mişte şi să ţipe, făcându-i pe toţi să se destindă şi să zâmbească, atât cât se poate zâmbi lângă o casă în flăcări.

Îi dau femeii comoara şi lumea ne înconjoară curioasă. Lângă mine, o simt pe Florina cum mă strânge sălbatic de braţ. Privim o clipă amândoi la faţa rotundă a copilului, la părul lui auriu strălucind ciudat în lumina pâlpâitoare a focului, şi o trag pe Florina după mine înainte de a se dezmetici lumea. Mă aud într-un târziu strigat, dar suntem deja departe, la adăpostul întunericului.

Îmi vine să râd când mă gândesc că mă simt ca Anatol. După câteva străzi mă opresc, iar Florina mă priveşte nedumerită. Nu spun nimic şi, cu inima bătându-mi nebuneşte în piept, o întorc cu faţa spre mine, aplecându-mă spre ea. Mă priveşte o clipă în ochi, apoi, punându-mi mâna pe gură, mă opreşte şi, cu gesturi sigure, îşi scoate baticul de la gât şi-mi şterge apăsat funinginea de pe faţă şi buze.

* * *

— Ei, cum a fost? mi-a zâmbit şăgalnic fata de la ghişeu când m-am ridicat din fotoliu.

Am rămas câteva clipe pe gânduri înainte de a-i răspunde. Am închis ochii, retrăind puritatea şi intensitatea sentimentelor provocate de noua înregistrare. De la timidul şi fricosul de la început, trecerea gradată spre eroul din final...

— Minunat, absolut minunat! Atât de timid si de neajutorat mă simţeam la început... apoi dintr-o data m-am simţit erou. Nemaipomenită gradare a trăirilor...

— Să înţeleg că îl cumpăraţi... (Fata învârtea în mână CD-ul cu înregistrarea.) Achitaţi la casă şi până atunci vi-l împachetez.

Am dat să mă îndrept spre casierie, când ceva din zâmbetul fetei m-a făcut să mă întorc spre ea.

— Nu te supăra, dar nu cumva...?

La întrebarea mea neterminată a dat fericită din cap.

— Aşteptam să vedem când o să vă daţi seama. Aţi trăit înregistrarea cu prea mare intensitate ca să nu mă recunoaşteţi. Da, eu am fost modelul pentru Florina... Şi, ştiţi, dacă doriţi... aşa, în mod excepţional, numai pentru clienţii fideli ca dumneavoastră, se poate repeta scena finală... pentru o taxă suplimentară de numai zece la sută. Totul în cadrul campaniei promoţionale pentru lansarea noii PsihoSimulări. Vă daţi seama că fragmentul prezentat este numai calupul publicitar. Înregistrarea integrală este de peste trei ore, şi bineînţeles că relaţia lor devine foarte pasională şi tandră spre sfârşit...

Am achitat la casă şi, fericit, m-am apropiat cu bonul de vânzătoare. Dintr-o cutie a scos puţină funingine şi cu gesturi experte m-a murdărit pe faţă, apoi şi-a scos baticul şi a început să mă şteargă. Am luat-o în braţe şi am sărutat-o apăsat pe buze exact ca în Trăirea proaspăt încheiată. Cumpărătorii care mai erau în magazin şi care văzuseră înregistrarea au aplaudat politicos.

Vânzătoarea rămăsese tăcută şi mă privea cu o întrebare mută în ochi.

— A fost minunat, am asigurat-o eu, dar fără prea multă convingere în voce.

Ochii i s-au umezit uşor şi a privit stânjenită într-o parte:

— Vă mulţumesc, dar nu-i nevoie să vă prefaceţi... Ştiu prea bine că niciodată realitatea nu o să poată concura o Trăire Virtuală. Oricum vă mulţumesc, a mai şoptit dintr-o dată tristă, şi şi-a îndreptat atenţia spre următorul client.

Am ieşit din magazin cu CD-ul în mână. Oare ar fi fost politicos din partea mea să o invit undeva, să ieşim împreună, oare sclipirea aceea din ochii ei chiar era o nerostită invitaţie sau era doar o nouă politică a firmei pentru a spori vânzările?

Apoi poate că ar fi trebuit să vorbesc cu ea, să o conving, să insist, şi pentru ce? Pentru o noapte de dragoste care în mod sigur nu s-ar fi ridicat la înălţimea celei pe care urma să o trăiesc cu ajutorul Trăirii Virtuale... Oricum ar fi fost, sărutarea ei reală a fost fadă şi nu m-a făcut să simt nimic faţă de ceea ce am simţit atunci când am trăit înregistrarea.

Nehotărât, am aşteptat până la ora închiderii magazinului şi am privit cum silueta fragilă i se pierde printre blocuri. Am făcut doi paşi după ea, apoi m-am oprit. Peste acoperişuri nu se vede nicăieri nici o lumină pâlpâitoare a unui început de incendiu, aşa că, strângând în braţe cutia cu CD-ul, m-am îndreptat grăbit spre casă, nerăbdător să retrăiesc minunatul meu vis de iubire...

de Sergiu Someşan din volumul “Să n-o săruţi pe Isabel”, editura Arania, 2000, ediţia a doua editura Vremea, 2005,

email
sergiu_somesan @yahoo.com